

Escultor, foguerer

Remigi Soler, senzill i contradictori

És tallista i foguerer, un ofici darrere de l'altre. Té mig segle, però és un xicot, la cara redona i el riure vertical. És un xiquet de la llet en pols i la postguerra, un heroi del carrer que treballava al mercat portant les caixes i després fou

Ismael LÓPEZ

seu ofici és excavar la fusta, arrapar-la amb l'enfornador o la gúbia fins a trobar-ne l'or, l'univers amagat en el seu cos. I dissoldre els colors en l'olivera, en la fusta seca.

Fa poc premiaven el seu treball, amb la concessió de la primera medalla d'es-cultura al Saló de Tardor.

sia, els tipus populars, els temes de la seua terra, hi són impresos. El seu art en fusta i les seues restauracions són en cases, esglésies i museus: pintures i retaules, olis de santes, frescos de diables vençuts o temptadors, arcàngels o esclaus, però també la guerra o les passions, la misèria o el pescador. «Es pot fer art religiós i no ser-ho —diu Remigi Soler—. L'artista —explica— va buscant l'ocasió de manifestar allò que sap fer i recorre a aquest tipus d'art perquè li permet de desen-

rient-se. En aquesta etapa hi ha una imantació, s'hi reflecteixen tots els encàrrecs que ha fet. En la segona etapa «vaig desprement-me d'això i vaig as-sentant unes formes personals. Ara, pretenc que la fusta tinga moviment, que pugua articular-se, en llevar-ne el formalisme i la rigidesa».

El seu objectiu és crear una escolta-taller per continuar i desenvolupar la talla i la policromia. Un gran nombre de premis aprecien el seu treball de fogueres. «Amb les fogueres —conta— es gasta massa. Haurien d'abaratir-se i abocar la diferència en altres festes en què participe més el barri, que és qui paga.»

Per a ell, la cultura valenciana es recupera: «Ho observe en la literatura, la música, el teatre, però altres arts, com el meu, pareix que van més lents. Guardaré torn». Però les dificultats per a treballar encara romanen, «hi ha sobretot una intenció —diu—, però continua constant tirar avant». I, més avant, hi afegeix «a mi, m'agradaria ser valenciana. La ciutat de València és un gran planter. Jo crec que, des de fora, ens tenen enveja».

Si Remigi Soler pogués fer un gran monument, el dedicaria a la Cultura, a la Llibertat d'Expressió. «Quan volen arruïnar un país —diu— primerament és carreguen la cultura; eliminar-la, no publicar.» Preguntat per les felicitacions rebudes, contesta: «Ningú no m'ha cridat. Ni de la Conselleria, ni de la Regidoria de Cultura, ni del Ministeri.»

Senzill, enorme i contradictori, aquest alacantí, que s'ha entestat a tornar a la talla la memòria i evitar-ne la mort, en un temps de míssils i de joglars en atur.

Remigi Soler, a l'esquerra, amb Gastón Castelló

grum d'hospital. El seu material primer fou l'arena de la platja, el portal de sa casa, les tàpies. Als dotze anys, la Beneficència el replegà i un temps després entrava en el taller de Rafael Blanco, «un gran escultor, un mestre», per aprendre un ofici que després va ser la seua vida.

Remigi Soler és alhora senzill i contradictori. «Si no fos el que sóc —diu—, m'hauria agradat ser frare d'un convent, d'aquells que fabriquen licors i cuiden els jardins.» Però el

«El premi —diu— ha estat desert durant alguns anys. El concedeixen els primers pintors i escultors, l'Acadèmia de Belles Arts de San Fernando i la Casa de la Cultura de la Villa de Madrid.» Per a ell, és un reconeixement, «significa —diu— que l'obra s'aprecia, es revalora. Potser ara, després de molts d'anys de treball, eixiré de l'anominat.»

La seua obra ha estat repartida per centenars de llocs, en totes les comarques. El realisme i la fanta-

volupar una sèrie de tècniques, com el pa d'or o l'espolinat, que no es podria aplicar a una estampa costumista.»

En la seua obra hi ha tres etapes. Una primera molt vinculada a l'encàrrec: «no em deixaven crear, estava supeditat a un senyor que em deia: vull que em faça vosté un sant Bru i que s'assemble al meu tio, que és qui paga. O com un altre que em dugué una foto de la seua mare per a encarregar-me una mare de Déu», conta